

Sygn. akt VII P-Pm 478/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Błażejowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Wiktoria Niesiobędzka - Pawlak

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2019 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa Skarbu Państwa - Rejonowego Zarządu Infrastruktury w B.

przeciwko W. L.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1 800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

SSR Katarzyna Błażejowska

Sygn. akt VII P-Pm 478/18

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy w dniu 27 września 2018 roku powód Skarb Państwa – Rejonowy Zarząd Infrastruktury w B. domagał się zasądzenia od pozwanego W. L. na jego rzecz kwoty 8.100 zł wraz ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 21 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty tytułem poniesionej przez powoda szkody powstałej w wyniku niedochowania przez niego należytej staranności jako inspektora nadzoru inwestorskiego w trakcie realizacji przebudowy budynku koszarowego nr 88 Centrum Szkolenia Logistyki w G.. Uzasadniając żądanie powód wskazał, że pozwany jako inspektor nadzoru inwestorskiego nie sprawował prawidłowego nadzoru nad pracami budowlanymi przy zabezpieczeniu magazynów broni we wskazanym budynku, w szczególności nie wystąpił do projektanta o dokonanie skutecznych zmian w projekcie, umożliwiającym prawidłowe okratowanie okien, które byłoby zgodne z postanowieniami instrukcji OIN 05/2011. W ocenie powoda protokolarny odbiór robót budowlanych bez stwierdzenia wskazanych nieprawidłowości świadczy o braku należytego nadzoru pozwanego nad inwestycją. Jako podstawę powództwa powód wskazał art. 114 KP.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od przeciwnika kosztów procesu. Pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, że szkoda powstała najpóźniej z chwilą

odbioru końcowego robót w dniu 16 grudnia 2014 roku, a roszczenia pracodawcy o naprawienie szkody na podstawie art. 114 KP przedawniają się z upływem roku od powzięcia przez pracodawcę wiedzy o szkodzie, ale najpóźniej z upływem trzech lat od jej wyrządzenia. Drugi ze wskazanych terminów upłynął z dniem 16 grudnia 2014 roku, a pozew został wniesiony do sądu po tej dacie. W ocenie pełnomocnika pozwanego pozwany nie uchybił też żadnym obowiązkom pracowniczym, co mogłoby uzasadniać jego odpowiedzialność odszkodowawczą. Pozwany sprawował bowiem nadzór inwestorski zgodnie z wymogami prawa budowlanego i zakresem swoich obowiązków służbowych, a projekt prac budowlanych był zaakceptowany przez powoda. Nadto, pozwany nie był uprawniony ani zobowiązany do zgłaszania projektantowi uwag związanych z obowiązywanie instrukcji o ochronie obiektów wojskowych OIN 5/2011, gdyż jest to obowiązkiem inwestora, a inspektora nadzoru inwestorskiego. Pełnomocnik pozwanego podkreślił, że zawarte we wskazanej instrukcji informacje mają charakter poufny o klauzuli „zastrzeżone”, a pozwany nie został zapoznany z jej treścią. W dniu zawarcia umowy związanej z przeprowadzeniem prac budowlanych w budynku koszarowym nr 88 Centrum Szkolenia Logistyki w G. obowiązywała instrukcja OIN 3/2009 i projekt zostały wykonane i zrealizowane w oparciu o jej ustalenia znane pozwanemu. Zdaniem pełnomocnika pozwanego powód nie udowodnił bezprawności zachowania pozwanego, jego winy i związku przyczynowego pomiędzy jego zachowaniem o szkodą (art. 116 KP).

Pismem z dnia 22 października 2018 roku pozwany wniósł o przyznanie ubezpieczyciela jego odpowiedzialności cywilnej – S. H.S.A., jednak podmiot ten nie przystąpił do sprawy pomimo jego zawiadomienia przez sąd.

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W. L. był zatrudniony w Rejonowym Zarządzie Infrastruktury w B. (dalej: „RZI w B.”) od dnia 10 czerwca 1996 roku na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku inspektora nadzoru. Na podstawie porozumienia z dnia 26 maja 2011 roku W. L. od 1 czerwca 2011 roku pracował w Wydziale Budownictwa RZI w B. na stanowisku inspektora nadzoru inwestorskiego. Miejszem wykonywania pracy przez W. L. był G.. Do zadań W. L. na zajmowanym stanowisku należało m.in. analizowanie realizacji rzeczowo-finansowej nadzorowanych zadań, kontrolowanie zgodności realizacji robót z obowiązującym prawem budowlanym oraz zawartą umową oraz kontrolowanie dokumentów budowy.

Okoliczności bezsporne, a nadto: rozkaz nr 40/Org. Szefa RZI w B. z dnia 28 listopada 2013 roku w sprawie nadanie zakresu obowiązków dla stanowisk służbowych – k. 31-33; akta osobowe pozwanego – załącznik do akt sprawy.

W dniu 3 listopada 2011 roku pomiędzy Biuro Studiów i (...) sp. z o.o. w B. a (...) w B. doszło do zawarcia umowy nr (...), na podstawie której wykonawca zobowiązał się do wykonania w zakresie przebudowy budynku koszarowego nr 88 na terenie kompleksu Grupa dla Centrum Szkolenia Logistycznego w G. opracowania programu inwestycji wraz z inwentaryzacją, opracowania projektu budowlanego wielobranżowego na podstawie zatwierdzonego programu inwestycji, opracowania projektów wykonawczych, kosztorysów inwestorskich, przedmiarów robót, specyfikacji technicznej wykonania i odbioru robót budowlanych, zestawienia kosztów zadania na podstawie przyjętego przez inwestora projektu budowlanego, uzyskania w imieniu zamawiającego decyzji o pozwoleniu na budowę lub dokonaniu zgłoszenia robót niewymagających pozwolenia w zależności od zakresu robót budowlanych wynikających z projektu budowlanego wielobranżowego. Nadzór inwestorski nad tą inwestycją sprawował W. L..

Okoliczności bezsporne: umowa nr (...) z dnia 3 listopada 2011 roku wraz z aneksami – k. 24-29v; zeznania świadka M. B. (1) - k. 62v [protokół elektroniczny z dnia 3 stycznia 2019 roku na k. 65]; zeznania świadka M. R. - k. 62v [protokół elektroniczny z dnia 3 stycznia 2019 roku na k. 65]; zeznania świadka M. B. (2) – k. 63v [protokół elektroniczny z dnia 3 stycznia 2019 roku – k. 65]; zeznania przedstawiciela powoda J. R. – k. 64 [protokół elektroniczny z dnia 3 stycznia 2019 roku – k. 65].

W trakcie realizacji umowy, której przedmiotem były prace budowlane w budynku koszarowym nr 88 Centrum Szkolenia Logistyki w G. zmieniła się poufna instrukcja dotycząca obiektów wojskowych. W 2011 roku instrukcja OIN 3/2009 została zastąpiona instrukcją OIN 5/2011. Instrukcja ta była dokumentem poufnym o klauzuli „zastrzeżone”.

Okoliczności bezsporne, a nadto: zeznania świadka M. B. (1) - k. 62v [protokół elektroniczny z dnia 3 stycznia 2019 roku na k. 65]; zeznania świadka M. R. - k. 62v [protokół elektroniczny z dnia 3 stycznia 2019 roku na k. 65]; zeznania świadka M. B. (2) – k. 63v [protokół elektroniczny z dnia 3 stycznia 2019 roku – k. 65].

Pozwany nie został zapoznany przez powoda z treścią instrukcji OIN 5/2011, w RZI w B. nie było takiej praktyki. Poinformowano go jedynie, że kraty powinny zostać zamontowane z dodatkowym prętem fi 12 umieszczonym na płaskowniku, a uwaga ta została uwzględniona w projekcie.

Dowód: zeznania pozwanego W. L. – k. 64v [protokół elektroniczny z dnia 3 stycznia 2019 roku – k. 65], zeznania świadka M. B. (2) – k. 63v [protokół elektroniczny z dnia 3 stycznia 2019 roku – k. 65].

Prace budowlane w budynku koszarowym nr 88 Centrum Szkolenia Logistyki w G. były przeprowadzone zgodnie z zatwierdzonym przez RZI w B. projektem.

Dowód: zeznania świadka M. B. (2) – k. 63v [protokół elektroniczny z dnia 3 stycznia 2019 roku – k. 65], zeznania przedstawiciela powoda J. R. – k. 64 [protokół elektroniczny z dnia 3 stycznia 2019 roku – k. 65].

W dniu 16 grudnia 2014 roku i 27 stycznia 2015 roku dokonano odbioru robót i przekazano inwestycję do zagospodarowania. W protokole odbioru końcowego robót i przekazania budynku do eksploatacji komisja z udziałem W. L. jako inspektora nadzoru budowlanego nie stwierdziła nieprawidłowości dotyczących zabezpieczenia pododdziałowych magazynów broni w budynku koszarowym nr 88 należącym do Centrum Szkolenia Logistyki w G..

Okoliczności bezsporne, a nadto: protokół odbioru końcowego robót i przekazania do zagospodarowania – eksploatacji z dnia 16 grudnia 2014 roku wraz z listą obecności, wykazem usterek oraz z dnia 27 stycznia 2015 roku – k. 16v-23v.

Pismem z dnia 3 lipca 2017 roku Komendant Oddziału Żandarmerii Wojskowej w B. P. w G. po przeprowadzonej kontroli poinformował RZI w B. o nieprawidłowościach dotyczących zabezpieczenia pododdziałowych magazynów broni w budynku koszarowym nr 88 należącym do Centrum Szkolenia Logistyki w G.. Nieprawidłowości wynikały z wadliwego przeprowadzenia prac remontowych w latach 2012-2014. Kontrola wykazała, że kraty zabezpieczające okna magazynów broni zostały zamontowane na ociepleniu zewnętrznym budynku, co powoduje, że po zerwaniu ocieplenia powstaje luka pomiędzy kratą a oknem umożliwiającą przełożenie przez nią przedmiotów znajdujących się w magazynie, np. broni. Przed tą datą RZI w B. nie miało wiedzy o nieprawidłowościach w okratowaniu okien tego budynku.

Okoliczności bezsporne.

Mocowanie krat zostało zaprojektowane przez Biuro Studiów i Analiz (...) sp. z o.o. niezgodnie z obowiązującą w czasie odbioru prac instrukcją OIN 5 dotyczącą ochrony obiektów wojskowych. W wyniku przeprowadzonej kontroli stwierdzono, że W. L. jako inspektor nadzoru inwestorskiego jest odpowiedzialny za te nieprawidłowości, gdyż nie wykazał zainteresowania zmianami wynikającymi z nowej instrukcji w zakresie zabezpieczenia magazynów broni OIN 5/2011, a w konsekwencji nie wystąpił o dokonanie zgodnych z nią zmian w projekcie.

Dowód: protokół z komisji powołanej rozkazem dziennym nr 98 z dnia 22 maja 2018 roku – k. 10-10v; protokół z komisji powołanej rozkazem dziennym nr 165 z dnia 28 sierpnia 2017 roku – k. 11-11v.

Kraty w oknach budynku koszarowego nr 88 zostały wymienione przez firmę (...) sp. z o.o. sp. k., co kosztowało 8.100 zł.

Okoliczność bezsporna, a nadto: kopia faktury VAT z dnia 28 marca 2018 roku – k. 9v.

Pismem z dnia 23 kwietnia 2018 roku powód wezwał W. L. do dobrowolnej zapłaty wskazanej kwoty, co spotkało się z odmową.

Okoliczności bezsporne, a nadto: wezwanie do zapłaty z dnia 23 kwietnia 2018 roku – k. 9; odpowiedź na wezwanie do zapłaty z dnia 11 maja 2018 roku – k. 8v; zeznania świadka K. S. - k. 63 [protokół elektroniczny z dnia 3 stycznia 2019 roku na k. 65].

Powód wzywał do naprawienia szkody oprócz pozwanego także (...) sp. z o.o. w B. jako projektanta oraz kierownika sekcji nadzoru inwestycji M. B. (2)

Dowód: zeznania świadka M. B. (2) – k. 63v [protokół elektroniczny z dnia 3 stycznia 2019 roku – k. 65]; zeznania świadka L. O. – k. 64 [protokół elektroniczny z dnia 3 stycznia 2019 roku – k. 65].

Z uwagi na to, że stan faktyczny sprawy był pomiędzy stronami bezsporny, a powołane wyżej dowody w postaci dokumentów nie były kwestionowane przez żadną ze stron, sąd uznał je za wiarygodne. Jeśli chodzi o zeznania świadków, to w części dotyczącej przebiegu zdarzeń ustalonego powyżej również były one zgodne i w tym zakresie wiarygodne. Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków M. B. (1) i M. R., że pozwany powinien znać treść poufnej instrukcji OIN 5/2009 dotyczącej ochrony obiektów wojskowych. W ich ocenie odpowiednie postanowienie tej instrukcji zostały omówione na posiedzeniach Komisji Oceny Projektów, zatem pozwany miał możliwość powzięcia o nich informacji i zwrócenia się do projektanta o dokonanie odpowiednich zmian w projekcie budowlanym, którego realizację pozwany nadzorował. Podobnie zeznał przedstawiciel powoda J. R. w trakcie swojego przesłuchania. Okolicznościom tym zaprzeczał pozwany, a świadek M. R. stwierdził nadto, że w trakcie posiedzeń Komisji Oceny Projektów nie było analizowane różnice pomiędzy starą a nową instrukcją dotyczącą ochrony obiektów wojskowych. W ocenie sądu strona powodowa nie wykazała, aby w trakcie posiedzeń Komisji Oceny Projektów nowe postanowienia instrukcji dotyczącej ochrony obiektów wojskowych OIN 5/2009 zostały przedstawione w taki sposób, by pozwany mógł je uwzględnić w pożądanym sposobie w procesie budowlanym. Protokoły z posiedzeń tej komisji nie zostały przedłożone, choć zgodnie z zeznaniami przedstawiciela powoda były one nagrywane. Z żadnego z dokumentów przedłożonych przez powoda nie wynika, by pozwany miał możliwość zapoznania się z postanowieniami nowej instrukcji w zakresie ochrony obiektów wojskowych. Jedynie w protokole z dnia 31 października 2017 roku załączonym do pozwu pojawiła się wzmianka, że w toku narady technicznej w dniu 4 czerwca 2014 roku wskazano na konieczność zamontowania krat z dodatkowym prętem fi 12 umieszczonym na płaskowniku. Sąd nie dał zatem wiary zeznaniom świadków i przedstawiciela powoda w omawianym zakresie.

Jeśli chodzi o zeznania pozostałych świadków (M. Z., K. S., B. M., J. S. i L. O.) sąd uznał za wiarygodne. Osoby te zeznawały spontanicznie, zgodnie ze swoją pamięcią, w sposób rzeczowy i jasny. Podobnie sąd ocenił zeznania świadka M. B. (2), byłego kierownika sekcji nadzoru inwestycji w (...) w B., który w sposób rzeczowy przedstawiał zakres obowiązków pozwanego w procesie budowlanym, jak i praktykę strony powodowej w informowaniu pracowników o treści poufnych instrukcji dotyczących ochrony obiektów wojskowych. Sąd uznał te zeznania za wiarygodne, pomimo kwestionowania ich przez stronę powodową. W ocenie sądu krytyka tych zeznań spowodowana była głównie istniejącym pomiędzy świadkiem a stroną powodową konfliktem (świadek został zwolniony z RZI w B.), a zarzuty związane z tymi zeznaniami nie mogły wpłynąć na dokonaną przez sąd ich ocenę.

Sąd dał również wiarę zeznaniom złożonym przez pozwanego W. L.. Pozwany twierdził, że nie został zapoznany przez powoda z postanowieniami instrukcji dotyczącej ochrony obiektów wojskowych OIN 5/2011, strona powodowa jako inwestor w toku procesu budowlanego nie kwestionowała mocowania okratowania okien. Na etapie prac budowlanych przekazano jedynie powodowi jedną informację, że okratowanie ma zostać wykonane z dodatkowym prętem fi 12 umieszczonym na płaskowniku, co zostało uwzględnione w montażu. Strona powodowa nie przedłożyła dowodów, z których wynikałyby odmienne wnioski. Zeznania pozwanego były szczegółowe, spontaniczne i znajdowały potwierdzenie w przedłożonych dokumentach. W protokołach odbioru prac nie było bowiem uwag związanych z

okratowaniem okien, a z pozostałych dokumentów nie wynika, by pozwany był zapoznany z treścią instrukcji OIN 5/2009.

Sąd zważył, co następuje.

Spór w tej sprawie dotyczył tego, czy pozwanemu można zarzucić zawinione nienależyte wykonanie obowiązków pracowniczych, skutkujące wyrządzeniem szkody pracodawcy. Powód uważał bowiem, że obowiązkiem pozwanego było sprawowanie nadzoru inwestorskiego z uwzględnieniem postanowień poufnej instrukcji OIN 5/2011 dotyczącej ochrony obiektów wojskowych. Natomiast pełnomocnik pozwanego podnosił, że skoro treść tej instrukcji w odpowiednim zakresie nie została udostępniona pozwanemu w toku procesu budowlanego, to nie mógł on zwrócić się do projektanta o zaktualizowanie projektu budowlanego stosowanie do jej postanowień, a w konsekwencji nie może on odpowiadać za szkodę powoda powstałą na skutek wykonania robót budowlanych bez uwzględnienia wymogów wynikających z tej instrukcji. Nadto, pełnomocnik pozwanego podniósł również zarzut przedawnienia, który należało rozpoznać w pierwszej kolejności.

Zgodnie z art. 291 § 2 KP roszczenia pracodawcy o naprawienie szkody, wyrządzonej przez pracownika wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych, ulegają przedawnieniu z upływem 1 roku od dnia, w którym pracodawca powziął wiadomość o wyrządzeniu przez pracownika szkody, nie później jednak niż z upływem 3 lat od jej wyrządzenia. W ocenie sądu nie zasługiwało na akceptację stanowisko pełnomocnika pozwanego wyrażone w odpowiedzi na pozew, że szkoda powoda powstała z chwilą wadliwego wykonania okratowania okien w budynku nr 88 Centrum Szkoleniowego Logistyki w G.. Rzeczywiście doszło wówczas do wadliwego wykonania prac budowlanych, jednak na tamten moment nie wiązało się to z żadnym uszczerbkiem w majątku strony powodowej. Uszczerbek taki powstał dopiero z chwilą zapłaty należności z faktury VAT z dnia 28 marca 2018 roku w kwocie 8.100 zł za wymianę krat okiennych we wskazanym budynku. Dlatego za datę powstania szkody nie sposób uznać dnia sporządzenia pierwszego protokołu odbioru robót, tj. 16 grudnia 2014 roku jak wskazywał pełnomocnik pozwanego. W tym dniu obiekt był ukończony, a kraty w oknach były już zamontowane, jednak okoliczność ta nie powodowała jeszcze żadnego uszczerbku majątkowego po stronie powodowej. Mając na względzie treść wskazanego przepisu Sąd doszedł do przekonania, że trzyletni termin przedawnienia w chwili wniesienia pozwu w dniu 27 września 2018 roku jeszcze nie upłynął, a więc roszczenie powoda nie było przedawnione.

Powództwo nie mogło jednak zostać uwzględnione, gdyż nie zostały zrealizowane przesłanki odpowiedzialności materialnej pracownika, o których mowa w art. 114 KP, na którym to przepisie powód opierał swoje roszczenie.

Zgodnie z art. 114 KP pracownik, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę, ponosi odpowiedzialność materialną według zasad określonych w dziale V rozdziale I kodeksu pracy. Pracownik ponosi odpowiedzialność za szkodę w granicach rzeczywistej straty poniesionej przez pracodawcę i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikła szkoda (art. 115 KP). Z kolei z art. 116 KP wynika, że to pracodawca jest obowiązany wykazać okoliczności uzasadniające odpowiedzialność pracownika oraz wysokość powstałej szkody. Oznacza to, że pracodawca musi udowodnić wszystkie okoliczności uzasadniające tę odpowiedzialność: naruszenie obowiązków pracowniczych, winę pracownika, wysokość rzeczywistej straty oraz normalny związek przyczynowy między zachowaniem pracownika a powstałą stratą.

W tej sprawie bezsporne było to, że roboty budowlane zostały wykonane wadliwie, gdyż okratowanie okien nie spełniało wymogów określonych w poufnej instrukcji OIN 5/2011 dotyczącej ochrony obiektów wojskowych. Dla oceny zasadności żądania powoda konieczne było zatem ustalenie, czy pozwany jako inspektor nadzoru inwestorskiego nienależyte wykonał swoje obowiązki, a jeśli tak, to czy było to przez niego zawinione.

Naruszenie obowiązków (bezprawność zachowania) następuje wówczas, gdy pracownik działa sprzecznie z ciążącym na nim obowiązkiem lub gdy nie podejmuje działania, mimo że powinien to uczynić. Zakres obowiązków pozwanego jako inspektora nadzoru inwestorskiego został określony szczegółowo w rozkazie nr 40/Org. Szefa RZI w B. z dnia 28 listopada 2013 roku (k. 31-33). Obejmują one obowiązki o charakterze analitycznym, opiniodawczym, kontrolnym

i informacyjnym. Ze wskazanego dokumentu wynika, że swoje obowiązki w zakresie sprawowania nadzoru inwestorskiego pozwany miał wykonywać zgodnie z przepisami prawa budowlanego oraz zawartą umową. Zadaniem pozwanego było kontrolowanie jakości, zgodności z dokumentacją i warunkami technicznymi realizowanych robót. Odniesienie do instrukcji i przepisów resortowych, za które można byłoby uznać instrukcję OIN 5/2011, pojawia się w omawianym dokumencie jedynie w kontekście obowiązków pozwanego w zakresie kontrolowania technicznego utrzymania nieruchomości, a nie procesu projektowego lub budowlanego. Z dokumentu tego nie wynika, żeby pozwany jako inspektor nadzoru inwestorskiego był uprawniony do dostępu do dokumentów poufnych o klauzuli „zastrzeżone” mających związek z procesem projektowym lub budowlanym. Błędne było stanowisko strony powodowej, że obowiązek powoda zapoznania się z treścią poufnej instrukcji OIN 5/2011 dotyczącej ochrony obiektów wojskowych wynikał z art. 25 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2018 r. poz. 1202 z późn. zm.). Z przepisu tego wynika, że do podstawowych obowiązków inspektora nadzoru inwestorskiego należy m.in. reprezentowanie inwestora na budowie przez sprawowanie kontroli zgodności jej realizacji z projektem lub pozwoleniem na budowę, przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej. W ocenie sądu poufna instrukcja OIN 5/2011 nie jest aktem powszechnie obowiązującego prawa o ogólnodostępnym charakterze, którą można uznać za przepisy, o których mowa w art. 25 prawa budowlanego. Sąd uznał zatem, że nie było obowiązkiem pozwanego kontrolowanie zgodności wykonania projektu i opartych na nim robót budowlanych z postanowieniami poufnych instrukcji OIN 3/2009 czy też OIN 5/2011, a jedynie z przepisami prawa budowlanego, pozwoleniem na budowę, projektem i zawartą umową.

Wobec tego w ocenie sądu nie można było wymagać od pozwanego, żeby sprawował nadzór inwestorski nad procesem projektowym i budowlanym z uwzględnieniem postanowień nowej instrukcji OIN 5/2011, skoro nie przewidywał tego zakres jego obowiązków. Nadto, instrukcja ta miała charakter poufny, a powoda nie zapoznano z wynikającymi z niej zmianami, które mogłyby skutkować koniecznością zmiany projektu budowlanego. Te postanowienia instrukcji, o których powód został poinformowany (dotyczące zamontowania prętu fi 12 na płaskowniku), zostały uwzględnione w procesie budowlanym. W konsekwencji nie ma wobec tego podstaw, by badać zawinienie pozwanego oraz związek przyczynowy pomiędzy jego zachowaniem a szkodą, skoro z powyższego wynika, że sprawował nadzór inwestorski zgodnie ze swoimi obowiązkami.

Zdaniem Sądu to strona powodowa jako inwestor znając treść nowej instrukcji OIN 5/2011 i wiedząc, że jej postanowienia mają wpływ na trwające prace budowlane nadzorowanego przez pozwanego powinna udostępnić mu ten dokument w zakresie pozwalającym na przeprowadzenie procesu budowlanego zgodnie z jego treścią. Pozwany nie miał bowiem obowiązku znać treści poufnych instrukcji wojskowych. Dlatego też sąd uznał, że działanie strony powodowej stanowi nieuprawnioną próbę przerzucenia winy za powstałe uchybienia na pracownika, a do powstania szkody przyczynił się sam pracodawca (art. 117 KP).

W konsekwencji sąd doszedł do przekonania, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności za szkodę powoda, a powództwo powinno zostać oddalone z uwagi na nieudowodnienie przez pracodawcę przesłanek odpowiedzialności pozwanego (art. 114 KP w zw. z art. 116 KP), o czym sąd orzekł w pkt I wyroku.

O kosztach procesu sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 KPC, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód jako przegrujący spór w całości miał obowiązek zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu w postaci wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 1.800 zł, obliczonego stosownie do treści § 2 pkt 4 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 poz. 265 w brzmieniu na dzień wniesienia pozwu), o czym sąd orzekł w II punkcie wyroku.

Sąd postanowił również obciążyć Skarb Państwa nieuiszczonymi kosztami sądowymi w postaci opłaty od pozwu z uwagi na to, że strona przegrana była zwolniona z mocy ustawy od obowiązku ponoszenia opłat sądowych (art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Dz. U. z 2018 r. poz. 300 z późn. zm.).

SSR Katarzyna Błażejowska